

De Maand van het Heilig Hart

Monstrans

**NIEUWS UIT DE
HEMELSTRAAT**

FSSPX in de BENELUX

BELGIË

1 Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
email: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen:

Gelezen H. Mis 7.30
Hoogmis 10.00

Weekdagen

Ma, Di, Wo, Za 7.30
Do, Vr 18.30

Rozenhoedje 18.00 dagelijks
Aanbidding Do 14.30 - 18.30

2 Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
email: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 10.00

3 Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:

Gelezen H. Mis 18.30

Weekdagen

Gelezen H. Mis 7.15
Donderdag 8.25

4 Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
email: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:

Gelezen H. Mis 8.00
Hoogmis 10.00

Weekdagen

Gelezen H. Mis 18.00

5 Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 10.30

Weekdagen

Zaterdag 10.00

6 Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 10.00

Weekdagen

Gelezen H. Mis 8.00

7 Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 9.30

NEDERLAND

8 Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 10.30

Weekdagen

Ma, Di, Do 18.30
Wo, Vr 7.15
Za 8.30

9 Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 10.30

Weekdagen

Vr 19.00
Za 9.00

10 Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS
Utrecht

Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 10.30

Weekdagen

Vr 19.00
Za 11.00

11 Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71, 6462 EB
Bleijerheide/Kerkrade

Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen:

Hoogmis 9.30

De erediensten worden verzorgd door de
priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen

Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

LUXEMBURG

12 Luxemburg Kapel Saint Hubert

3316 Bergem
Tel. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tel. : +32 2 550 00 20

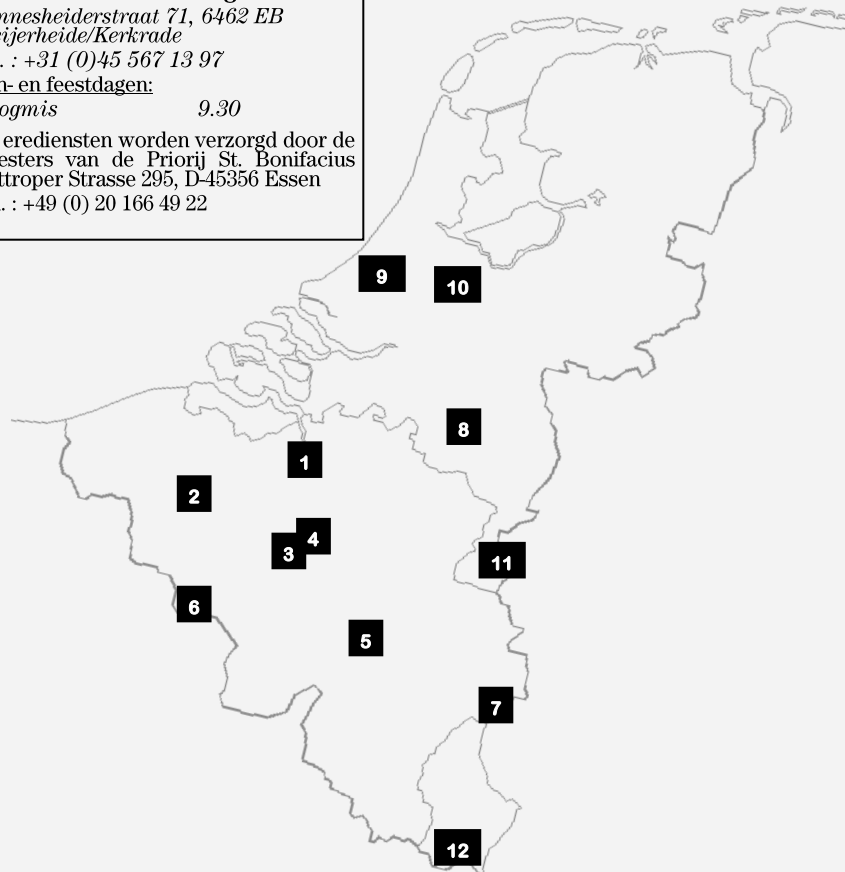
Zon- en feestdagen:

Hoogmis 17.30

Monstrans is het mededelin-
genblad van de Priesterbroe-
derschap Sint-Pius X, van de
Priorij van het Allerheiligste
Sacrament, Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever :
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt u thuis
opgestuurd, indien u het ons
laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen

IBAN : BE84 4062 0609 1159 – BIC : KREDBEBB

Beste vrienden en weldoeners,

De maanden mei en juni zijn altijd heel druk: communies, bedevaarten, processies,... voor onze grootste vreugde! Maar de maand juni is ook de maand van het Heilig Hart van Jezus.

Bid de litanie van het Heilig Hart. Vraag de priesters om in uw huis de Intronisatie van het Heilig Hart te doen. Kom naar de (gezongen!) Mis van de eerste vrijdag van de maand ter ere van het Heilig Hart en ga dan naar de biecht en de communie.

Tijdens zijn sterfelijk leven heeft Onze-Lieve-Heer vele gevarieerde en pittoreske 'preekstoelen' gekozen om Zijn preken, de Woorden van het Eeuwige Leven, te verkondigen. Soms was Zijn preekstoel de boot van Petrus die in de zee werd geduwd; op andere momenten waren het de drukke straten van Jericho; bij een andere gelegenheid, de gouden poort van de tempel; en op nog een andere Jacob's bron. Het leek alsof bijna elke preekstoel hem behaagde totdat de dag aanbrak dat Hij Zijn laatste afscheidsrede aan de wereld zou uitspreken. Dan zou Hij niet met een gewone preekstoel tevreden zijn; dan zou Hij een preekstoel eisen, die, net als de woorden die Hij uitsprak, eeuwen lang herinnerd zouden worden.

Die preekstoel heeft Hij op Zijn schouders gelegd en naar Golgotha gedragen. Die preekstoel was Zijn kruis. Maria en Johannes hielden hun oren vast wanneer de nagels handen en voeten van Jezus doorstekenden. Het kruis werd langzaam van de grond getild, Onze Zalige Heer is voor de laatste keer boven naar Zijn preekstoel gegaan - en wat een majestueuze preekstoel was het! Op zichzelf is het Kruis een preek.

Dichter bij de preekstoel stonden Zijn eigen Moeder Maria, Magdalena en Johannes. Onschuld, boetvaardigheid en priesterschap - de drie soorten zielen die voor altijd te vinden zijn onder het Kruis van Christus.

Alles is nu stil. De Schriftgeleerden en Farizeeën hielden op met hun

bespottingen, de Romeinse soldaten zetten hun dobbelstenen weg. De lucht was donker en de mensen werden bang. Ze wachtten op de afscheidsrede van de Zoon van God, op Zijn laatste preek.

Hij begon te spreken, maar net als alle mensen die sterven, dacht Hij aan degenen van wie Hij het meest houdt. Zijn eerste woord was een woord over Zijn vijanden: "Vader, vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen."

Zijn tweede woord ging over zondaars toen Hij tot de goede moordenaar sprak: "Vandaag zult gij met Mij in het paradijs zijn." En de moordenaar stierf als een dief, want hij stal het paradijs!

Zijn derde woord was tot Zijn heiligen. Het was een nieuwe opdracht: "Vrouw, zie daar uw zoon; zoon zie daar uw Moeder."

Naarmate de preek voortduurde, leek Hij meer de nadruk te leggen op de liefde van God voor de mens; en op dit specifieke punt dat we nu overwegen, toen Hij begon te spreken, was het geen vloek voor degenen die Hem kruisigden; het was geen smaad voor de schuwe discipelen aan de rand van de menigte; het was geen woord van haat voor de Romeinse soldaten; het was geen woord van hoop voor Maria Magdalena; het was geen woord van liefde voor Johannes; het was geen woord van afscheid aan zijn eigen moeder; het was de mens; en uit de overvloed van het Heilig Hart ontwelde de roep: "Ik heb dorst."

Hij, de Godmens, Hij die de aarde in de palm van Zijn hand houdt, Hij uit wiens vingertoppen planeten en werelden ontstaan zijn, Hij die de sterren in hun banen gooide, en bollen in de ruimte - vraagt nu aan de mens, een werkstuk van Zijn eigen hand, om Hem te helpen. Hij vraagt de mens om iets te drinken. Geen aards water - dat is niet wat Hij wil - maar een drank van liefde: 'Ik dorst naar liefde.'

Liefde zoals onze Heer het begrijpt, wordt gesymboliseerd door het Kruis met Zijn armen uitgestrekt zelfs tot in het oneindige om de hele mensheid binnen Zijn greep te omhelzen. Zolang we een lichaam

hebben, kan liefde nooit iets anders betekenen dan opoffering. Dat is waarom we spreken van "pijlen" en "pijlen" van liefde - iets dat verwondt.

Vanwege de zonde sterft Christus opnieuw; want zoals Paulus ons eraan herinnert, zo vaak als wij zondigen, "kruisigen wij opnieuw de Zoon van God." De wonden zijn nog steeds open. Het Hart van Jezus is nog steeds open. Open om ons Zijn genaden te schenken en open voor ons om ons in Zijn Hart te verbergen.

Vandaag lijkt de wereld gek: crisis in de Kerk, euthanasie, bespottingen van God. Religie en de Heilige Kerk hebben klappen gekregen van revolutionairen en er zijn niet veel overblijfsels over. Ons arme land, ziet er helaas uit als het oude Rome: het is bedekt met heilige ruïnes of gesloten kerken. En, zoals de Romeinse Horatius over zijn tijd vertelde: "Er is geen hoop op vergiffenis totdat we deze ruïnes hebben heropgebouwd". Zo zal u in deze Monstrans lezen hoe de Heilig-Hartbasiliek in Parijs een voorbeeld van heropbouwen van ruïnes is! Nog niet zo lang geleden!

Dierbare gelovigen, Onze Heer gaf ons Zijn Hart. En het Heilig Hart gaf ons de priesters om de liefde uit Zijn Hart door te geven. Door de sacramenten: doopsel, communie, biecht. Door de Heilige Eucharistie.

23 juni is een datum om te onthouden. Dan vindt immers onze Sacramentsprocessie plaats!

Laten wij aan de roep van Onze-Lieve-Heer "Ik heb dorst" beantwoorden. Laten wij naar de Sacramentsprocessie komen om onze liefde tot Hem te tonen door onze gebeden, door onze akte van geloof. En, dezelfde dag, zullen wij ook met dankbaarheid mijn tien jaar priesterschap vieren. God zij gezegend!

Heilig Hart van Jezus, wij vertrouwen op U!

Heilig Hart van Jezus, maak onze harten gelijk Uw Hart! ☩

Mgr. Marcel Lefebvre

Stichter van de Priesterbroederschap Sint-Pius X

Deze voordracht werd gehouden in september 1987 te Annecy. De bisschopswijdingen waren aangekondigd tijdens de priesterwijdingen in Ecône in juni. Het was belangrijk dat de gelovigen goed geïnformeerd waren over het verval en het behoud van het geloof en de twee vernoemde boeken leggen de vinger op de wonde.

In het eerste deel van de voordracht bespreekt Mgr. Lefebvre hoe het Vaticaan na het Tweede Vat. Concilie aan de katholieke staten opgelegd heeft dat hun regeringsleiders het woord katholiek uit de grondwet moesten doen verdwijnen. Er mogen m.a.w. sinds Vaticanum II geen katholieke staten meer bestaan van Rome. Dit was een overwinning voor de vrijmetselarij, die de ontkerstening van de staten wil. Ondertussen bleven er wel protestantse en islamitische staten bestaan, die geen andere staatsgodsdienst naast zich duldden.

In het tweede deel van de voordracht werd de ontkerstening van het geweten behandeld, wat neerkomt op losbandigheid: men meende vrij te zijn om een eigen godsdienst: in plaats van de enige geopenbaarde, namelijk de rooms-katholieke te kiezen. Jezus Christus werd nu facultatief. Andere godsdienstbelevingen zijn sindsdien ook goed om in de hemel te komen; het is een uitgehold begrip van de oecumene, we spreken nu van oecumenisme.

In het derde deel van de voordracht geeft Mgr. Lefebvre de onenigheid weer tussen kardinalen tijdens de voorbereidende sessies van het Tweede Vaticaanse Concilie. Het was eigenlijk een strijd tussen de traditionele en liberale of progressieve theologen. De paus koos de kant van deze laatsten. Na het Concilie zijn dan alle conservatieve bisschoppen vervangen door progressieve. Mgr. Lefebvre zelf nam ontslag als Algemeen Overste van zijn Congregatie, waardoor hij niets meer om handen had.

In het vierde deel legt hij uit hoe het seminarie van Ecône ontstond.

In het hiernavolgende vijfde en laatste deel vertelt hij hoe de media hem bekendheid en verspreiding over de hele wereld bezorgde, evenals waarom hij zijn seminaries alleen kon schoeien op de traditionele vorming, zoals hij die zelf heeft gehad. Hij sluit af met Fatima.

geworden tot zelfs in Zuid-Afrika, Argentinië, de Verenigde Staten van Amerika, Canada? Het kleine gehucht Ecône stond niet eens op een Michelinkaart. Ecône was onbekend en nu zijt gij over de gehele wereld bekend. Hoe komt dat?

Het is Rome zelf dat daarvoor gezorgd heeft. Ze hebben mij zwaar geraakt; ze hebben me een harde slag op mijn hoofd gegeven. Alle media hebben eenstemmig de “suspensie a divinis” weergegeven. Wat betekent dat, Monseigneur? Wat gebeurt er?

Radio's, tijdschriften e.a. hebben veel opschudding veroorzaakt op het moment van de “suspensie a divinis” en dit heeft ook de fameuze H. Mis in Lille (Rijsel) doen ontstaan. Deze H. Mis in Lille was een gebeurtenis die ik helemaal niet verwachtte.

Mijn medeburgers uit Lille hadden me uitgenodigd om, zoals elders, te spreken. Gewoonlijk komen er 50 of 60 personen. Ik heb geantwoord: “Heel graag, ik zal komen om de H. Mis op te dragen, zoals ik nu de H. Mis heb opgedragen in Annecy. Naarmate de dagen verstreken berichtte men mij: “We hebben de indruk dat er veel meer volk zal komen”. “Goed, neem dan een zaal die groter is, één met 500 plaatsen”. “Dat zal niet volstaan, we blijven van overal aanmeldingen ontvangen”. Wat is hier toch aan de hand?

Welnu, de media hadden reeds over de veroordeling van de Traditie door Rome gesproken en riepen nu op om Mgr. Lefebvre te steunen en hem sympathie te betuigen. Met volle treinen kwamen de mensen in Lille aan. Er waren tenminste 10.000, misschien wel 12.000 mensen. En radio- en tv-zenders van overal; zelfs vanuit Amerika,

Een AVONTUUR
voor uw kinderen

Zomerkamp 2019
Eucharistische Kruistocht

Te Ede (nabij Arnhem)
'Hoge Veluwe'
In de gebouwen van de Scouting St. Taverisius

Dagelijkse H. Mis en Catechismus
Sport en spel in 'bos en heide'
Kampvuren en trektocht

Meisjes: 4 - 10 augustus
Jongens: 11 - 17 augustus
Deelnameprijs: € 90

Contactpersoon:
Pater M. De Clercq
0031 6 36 38 90 54
m.declercq@fsspx.email

Deel V

Nu zult u zeggen, hoe komt het toch dat u bekend bent

BEDEVAART GORCUM - BRIELLE

*Voettocht voor katholiek herstel!
Voor roepingen!*

Zaterdag: 08.00u
Oude St. Janstoren,
Krijtstraat 1, Gorcum

Zondag: 16.30u
Stadspoor Brielle,
Oostdam/Kaaistraat

Aanmelden: Inschrijfformulier
vóór 18 Augustus!
- Naar Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674, RR Nuenen
- Of naar c.debeer@fsspx.email

en uit heel Europa. Het was ongelooflijk! Ik heb een zus die in Colombia woont. Ze zei me: "Maar wat doet jij toch? Men spreekt over u in alle dagbladen van Colombia".

Indien ik niet in de ban was geslagen door Rome, dan zou ik gewoon voortgedaan hebben en niemand zou over mij gesproken hebben. Ik zou in Ecône gebleven zijn met mijn kleine seminarie en ik zou niet de hele wereld afgereisd hebben.

Hierdoor lazen jonge mannen hierover: "Wel, een bisschop die trouw blijft aan de Traditie! Maar dat is geweldig! Ik ga hem schrijven!"

En zie, wij hebben nu zes seminaries, waarvan vijf in dienst. Wij hebben ongeveer 270 tot 300 seminaristen. Het is werkelijk buitengewoon. Het is de Voorzienigheid die alles geregeld heeft. Ik ben het niet die al deze propaganda gemaakt heeft. Het is de Voorzienigheid die dat gedaan heeft. En zo zijn er religieuzen, kloosterzusters, kapucijnen, dominicanen, die zich zijn komen vormen bij ons. De kapucijnen van Morgon, de Dominicanen van Avrillé, de priesters van abbé Lecareux, de benedictijnen van Dom Gérard enz. Spijtig genoeg heeft Dom Augustin (benedictijnen uit Flavigny) ons verlaten. Ik heb 24 van hem gewijd.

Het is absoluut ongelofelijk, onbegrijpelijk, deze ont-plooiing van de Traditie. U ziet zelf dat men tien of vijftien jaar geleden niet zoveel volk zou kunnen samenbrengen hebben voor een voordracht of voor een H. Mis zoals deze ochtend. Men zou tien of vijftien personen hebben kunnen samenbrengen.

De mensen beginnen zich echt bewust te worden van het drama dat de Kerk doormaakt en van de noodzaak van het behoud van de Traditie om zo het geloof te bewaren. Het is niet om andere redenen. Het is niet voor het plezier van enkele kleine folkloristische dingen te

bewaren. Neen, het is werkelijk om het katholiek geloof te bewaren. En zeker ook voor de kinderen, om het geloof aan de kinderen door te geven.

Vandaar het belang van de wijdingen, het belang van de districten, de organisatie waarvoor Abbé Aulagnier zich ingespannen heeft. Zoals alle distriktoversten zich inspannen en doen: scholen openen en priorijen met meerdere priesters. We hebben priesters te kort. We zouden er dubbel zoveel, zelfs het drievoudige, kunnen aanstellen.

Ziedaar de huidige situatie. Ik wou u doodeenvoudig deze toestanden meedelen. We moeten toegeven dat we verscheurd zijn. Het is niet met vreugde dat we over de moeilijkheden in de Kerk spreken. We wensten oprecht dat we in de tijd van Pius XII leefden. Ik bracht Pius XII ieder jaar een bezoek zolang ik Apostolisch Afgevaardigde was in Dakar. Wat een vreugde om deze paus te ontmoeten! Deze paus die altijd hielp in de noden van de missies. Hij stelde vragen. Hij interesseerde zich voor alles, hij interesseerde zich voor al onze missies. Dit contact met paus Pius XII was werkelijk wonderbaar. Hij had werkelijk de zin van het zendingsapostolaat van de Kerk, de geest van de Kerk.

Neen, waarlijk, sedert het Concilie is het een puinhoop, een echte mislukking. Bijgevolg moeten we blijven werken en – indien u het verlangt – op een zo perfecte mogelijke manier blijven informeren.

Zoals ik u gezegd heb, gaan we drie boeken uitgeven.

Eerst is er de "Lettre aux catholiques perplexes" ("Open brief aan radeloze katholieken"). Dit boek is bedoeld voor katholieken die er nood aan hebben om geïnformeerd te worden op een tamelijk algemene manier nopens onze activiteit. Degenen die de diepere redenen van onze huidige strijd wensen te kennen, alsook de moeilijkheden met Rome – leerstellige moeilijkheden wel te verstaan, moeten dit boek lezen. Het is raadzaam dat zij eveneens "Ils L'ont découronné" ("Zij hebben Hem onttroont") lezen. Dit boek handelt over het liberalisme. En er is nog een laatste boek, het recent verschenen "FIDELITER", ter gelegenheid van mijn 40-jarig bisschopsambt. Het geeft enkele verduidelijkingen over de tijd waarin wij leven. Dit leest als een vlot verhaal.

Ik raad u deze verschillende publicaties aan. Ze kunnen u – eventueel – helpen in uw gezinnen. Er zijn personen die niet goed op hoogte zijn van de situatie, die niet ingelicht zijn en die u bekritisieren en zeggen: "Oh, u hoort bij Mgr. Lefebvre, oh u steunt Ecône. U bent ..."

Antwoord hen en zeg: "Maar neem en lees, kijk en u zult zien of we werkelijk onmogelijke mensen zijn, of we verontwaardigd zijn, of we de Kerk willen verdelen.

Zoiets ligt helemaal niet in onze bedoeling. Wij hebben niets veranderd. En zo is het ook! Wij doen verder zoals vroeger. Ik zelf, ik heb niets veranderd aan de leer of aan de liturgie. Wij zetten onverminderd voort wat ons is aangeleerd in het seminarie. En dit is ons aangeleerd als zijnde verplichtend: de H. Mis bewaren, de leer bewaren. En dan ineens geeft een zekere geestelijkheid zomaar een nieuwe oriëntatie aan. Een volledig liberale oriëntatie. Wij dachten onmiddellijk dat dit een catastrofe zou worden voor de Kerk. Een catastrofe! En inderdaad, wij kunnen deze catastrofe nu vaststellen. Het volstaat de krantenartikels te lezen die geschreven werden ter gelegenheid van het pauselijk bezoek aan de Verenigde Staten om vast te stellen hoe diep dit land

gevallen is: de Amerikaanse katholieken verdedigen de homoseksualiteit. En hoe is het mogelijk dat ze de paus aanvallen, omdat hij “neen” zegt tegen de homoseksualiteit; dit kan gewoon niet. Ze pleiten voor het huwelijk voor priesters. De Amerikaanse bisschoppen vragen dat vrouwen priester gewijd worden! Wat is er aan de hand? Wat is er in de Kerk gebeurd?

Bijgevolg, dat men nu niet zegt dat er in de Kerk niets gebeurt! Men zegt ons dat wij dit alles hebben veroorzaakt. “Jullie houden hardnekkig vast aan jullie handelswijze, aan jullie manier om alles waar te nemen; jullie hebben ongelijk. Jullie moeten jullie houding aanpassen”.

Maar waaraan moeten wij ons aanpassen, zeg mij aan wat? Aan de vernieuwing? Het is wat ik gezegd heb; indien ik mijn seminaries vandaag aanpas aan de moderne geest, zoals zij doen, dan kan ik de deur dicht doen, de open deur naar mijn seminaristen. Dan is het mee gedaan. Ik zal dan niet meer succes hebben dan de anderen.

Als zij de seminaries moeten sluiten ten gevolge van de nieuwigheden, door gebrek aan roepingen; dan zal dit ook gebeuren met mijn seminaries, indien ik dezelfde principes invoer.

Maar in tegendeel, door de seminaries voor het geloof te behouden, voor de Traditie, komen de roepingen, de roepingen zijn ernstig en het werk wordt gedaan.

Voilà, dames en heren, dit is wat ik dacht u te moeten zeggen om u aan te moedigen en te proberen u te doen begrijpen dat wij geen revolutionairen zijn, noch tegen de paus. Ik ben persoonlijk altijd trouw gebleven, en ik heb aan mijn seminaristen gezegd, aan mijn priesters: “Wees trouw aan het pausschap”.

“Ah, ja, maar u bent niet trouw aan de paus!?”

In de mate dat de paus ons geloof niet bewaart, ons geloof niet te hulp komt, kan men hem niet volgen. Ik betreur dat. Het is zoals een vader die aan zijn kinderen zegt: “Ga stelen in de winkels. We hebben eten nodig. Ga stelen!” Zijn de kinderen verplicht daarheen te gaan? Neen! Men mag niet stelen. Welnu, hier gebeurt iets gelijkaardig. Men zegt dat u moet oecumenisch zijn, dat u moet verbroederen met alle godsdiensten alsof zij alle evenwaardig zijn. Dit is echter onmogelijk! Men verliest hierdoor het geloof! Dit is onmogelijk! Men wil ons geloof vergiftigen. Wij zijn niet akkoord.

Wij willen het geloof bewaren, zelfs als de paus een andere weg inslaat. Men zegt ons dat de paus onfeilbaar is. Ja en neen! De paus is onfeilbaar in bepaalde en wel omschreven omstandigheden, namelijk wanneer hij aan de gehele wereld t.o.v. het geloof en van de zeden vraagt om die of die houding aan te nemen, maar hij is niet onfeilbaar in alles wat hij zelf doet. Hij kan heel goed een pastoraal beoefenen die leidt tot geloofsafval, zeer zeker.

Misschien is dit onbewust, maar dat is een andere zaak. Ik zelf lees niet in zijn geweten, maar in zijn daden. Hij kan een pasto-

raal toepassen die leidt tot geloofsafval.

In de Apocalyps heeft de goede God voorzien dat er op een dag een algemene geloofsafval zou zijn en in het Evangelie van de H. Lucas zegt Onze Lieve Heer zelf: “Als de Heer zal terugkeren op aarde, zal Hij dan nog geloof vinden op aarde?” Deze woorden zijn door Onze Lieve Heer zelf uitgesproken. Ze staan in het Evangelie van de H. Lucas.

Opdat dit geloof zou verdwijnen, opdat we een algemene geloofsafval zouden beleven, is het nodig dat Rome wankelt. Als Rome niet zou wankelen, als de paus altijd kordaat is, als Rome met geheel zijn structuur - de Romeinse Curie - trouw blijft aan het geloof, dan zal het geloof niet verdwijnen. Dat is niet mogelijk! De goede God laat deze ongelofelijke beproeving toe; dat Rome verduisterd is, in een wolk, in de dwaling, de wolk van dubbelzinnigheid, de wolk van het liberalisme, de wolk van ...

We beleven een groot mysterie. Dit is geen reden om te wanhopen en te zeggen: “Vermits het zo is, is het niet de moeite om christen te zijn, het is niet de moeite om het geloof te bewaren, het loont de moeite niet om te praktiseren, het is niet meer de moeite waard om ...”

Integendeel! Meer dan ooit is het onze plicht om aan het geloof trouw te blijven, het goed te bewaren. Op het moment dat de gevaren groot zijn, is ook het moment om alles te hervatten en integendeel voor onze eindbestemming uit te komen. Te handelen zoals de martelaren. De martelaren hebben hun bloed gegeven om het geloof te bewaren; wij daarentegen hebben ons bloed niet gegeven, maar we kunnen onze werken geven, onze gebeden, onze offers, onze inzet voor het geloof.

Vertrouwen we ons nogmaals toe – zoals ik deze morgen zei – aan Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, die speciaal voor deze tijd verschenen is. Zij is werkelijk speciaal voor deze tijd verschenen, in 1917. Dat is nu 70 jaar geleden... en daarom zijn we naar Fatima gegaan, om tot haar te bidden, om haar te vragen ons te hulp te komen.

Men zou kunnen zeggen dat zij ons wilde verwittigen, ons bij de hand is komen nemen en zeggen: “Pas op, u zult een zeer moeilijke periode kennen. Pas op, u zult het communisme kennen dat zich over geheel de wereld zal verspreiden. Let toch op bid, doe verstervingen en houd vast aan uw geloof. Neem uw rozenkrans en bid!”

Laten we luisteren naar de raadgevingen van de Zeer Heilige Maagd. Zij zal ons helpen om trouwe katholieken te blijven. Dank u. ☒

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat, 23 2018 Antwerpen
hemelstraat.info@fssp.be

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius

Gemengd :
Maandag 8 - Zaterdag 13
Juli 2019

voor Dames :
Maandag 14 - Zaterdag 19
Oktober 2019

2009 - 2019

23 JUNI, vier mee
10 JAAR
PRIESTERSCHAP
van E.H. BOCHKOLTZ

*in de tuin, na de receptie
van de Sacramentsprocessie*

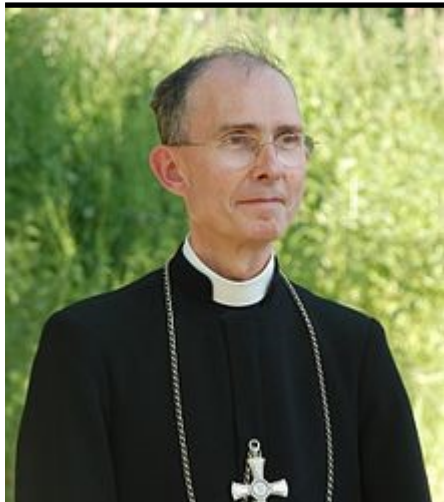
- 14:00 TAART
- 16:00 BARBECUE

INSCHRIJVING:
kevinastle@hotmail.com

HEMELSTRAAT 21, 2018 ANTWERPEN

Mgr. Bernard Tissier de Mallerais

De ingeroepen redenen: van medelijden tot cynisme.

Het medelijden voor het ongeneeslijke in het stadium van de "terminale pijnen" die voor hem en voor mij ondraaglijk zijn, dwingen me zijn lijden te verkorten. Ik zal hem een spuitje geven zoals men de dieren geeft; door zo te handelen versnel ik alleen maar zijn dood, die in elk geval ook onafwendbaar is. (cfr. D. C. 1885, 1128)

De menselijke waardigheid legt de basis voor "een recht om waardig te sterven". Immers onuitstaanbare pijnen of de staat van onderbewustzijn zijn mensonwaardig. Ik heb dus het recht dit te voorkomen of dit te verkorten. (cfr. L'Alsace, 21.09.84)

De vrijheid, erfdeel van de menselijke persoon, moet ook leiden tot "zijn leven te kiezen, zijn dood te kiezen" (thema van het 'Congrès de Nice', 21 - 23.09.1984 - genomen uit 'ADMD': Association pour le Droit de Mourir dans la Dignité). Ik bevestig mijn vrijheid door mij geen dood te laten opleggen door de natuur, zoals ik het niet wil. M.a.w. ik heb de volledige zelfbeschikking hoe ik mijn leven wil beëindigen.

De zelfmoord van Henri de Montherlant, veroordeeld door zijn geneesheren, is de dood van een vrij mens!

In het belang van de "gemeenschap". "Wij geloven dat de gemeenschap er geen belang en ook geen werkelijke nood aan heeft om een ongeneesbare zieke te laten blijven leven" (Verklaring van 40 personaliteiten, waaronder drie

Nobelwinnaars, 1974). "De wettelijke dood kan gesitueerd worden na 80 jaar, datum waarboven de geneesheren zich zouden kunnen veilig achten ... Ik geloof geen enkel woord meer van dit traditioneel standpunt volgens hetwelk al de mensen gelijk en heilig geboren zijn". (Professor Crick, Tribune médicale, 21.11.1970).

Voorgestelde methodes: van de euthanasie-aanvraag tot de euthanasie-uitspraak.

De 'ADMD' stelt een gids voor van "zelfverlossing": zeer angstaanjagende teksten geven de mogelijkheid, maar er zijn ook namen van geneesmiddelen en aanduidingen van de posologie, "zodanig", precieseert Madame Paula Caucanas-Piser, "dat zelfmoord niet deze onedele en wrede daad is zoals ze vandaag wordt beschouwd." (Le Figaro' 21.09.1984). Kortom: "schone en nette" zelfmoord, euthanasie thuis, "euthanasie met gebruiksaanwijzing", (Remi Fontaine, 'Présent'-24-25.09.1984).

Men stelt ons ook voor ons biologisch testament op voorhand te maken, te regelen met de dokter, de "afkoppeling", "voor het ogenblik dat we geen personen meer zullen zijn" (Figaro, 21.09.1984). maar als u verkiest te wachten, dan garandeert Professor Léon Schwarzenberg dat de dokter u op uw aanvraag een "dodelijke cocktail" zal toedienen. "Het is aan de zieke en niet aan de dokter, over zijn toestand te beschikken en te weten op welk moment hij zijn bestaan en zijn onuitstaanbare pijnen wil beëindigen? Dus kort gezegd: euthanasie op aanvraag.

We eerbiedigen de wil van de zieke of op zijn minst zijn personaliteit (dokters akkoord met het manifest van 19.01.1984). Anders gezegd: verbeterde therapie voor de moedigen, spuitje voor de ontmoedigen. Het is spitsvondig, zegt Professor Christian Barnard (de eerste die een harttransplantatie deed) dat de zieke schriftelijk aangeeft dat hij "geholpen wil worden om te ster-

ven", terwijl "wij het zijn en wij artsen alleen, die de beslissing nemen op welk moment er een einde gemaakt wordt aan zijn lijden". ('Présent' 24-25.09.1984). Kort gezegd: euthanasie op uitspraak.

Gebruikte middelen:

1. De analgetische of pijnstillende dosis. Iets minder sterk: het is delicaat om de limiet te bepalen tussen de dosis met een effectieve pijnstillende en "uitschakelende" werking en de dodelijke dosis. De dokter zou kunnen geneigd zijn van de ene op de andere over te gaan. Directe of indirecte euthanasie? Zelfs de verpleegster kan het niet onderscheiden! In elk geval, art. 20 van de code van deontologie schrijft voor dat "de dokter zich moet inspannen om de pijnen van de zieke te verzachten. Hij heeft het recht niet bewust of opzettelijk de dood te veroorzaken." (decreet van 28.06.1979).

2. De "dodelijke cocktail": de injectie die de dood onmiddellijk veroorzaakt. Dat is de 'zeer actieve' euthanasie, zoals men zegt, in elk geval vanuit het ethisch standpunt is het een directe vorm van euthanasie: de bedoeling is openlijk de dood te veroorzaken.

3. De weigering van elke "therapeutische hardnekkigheid" laat de zieke die gedoemd is tot sterven in vrede sterven, zonder te proberen hem artificieel in leven te houden. Een 'euthanasie'-testament dat stipuleert: "reanimeer me niet", wil simpel beduiden: "Indien ik ziek ben, doe voor mij geen onnuttige of pijnlijke dingen". Professor Raymond Villey zegt dat dit een uitnodiging is tot de passieve vorm van euthanasie, indien de toestand hopeloos is ('Figaro' 20.09.1984).

De "ontkoppeling" gaat wel verder; de onderbreking voor een artificieel middel om een terminale zieke in leven te houden, is actieve euthanasie (zo denkt Pascale Bosc, 17 jaar, leerling aan het lyceum de Saint-Gaudens - 'Le Monde Aujourd'hui' 18-19.11.1984), maar is het waarlijk directe euthanasie?

Actief indirect: het gebruiken van

De toerekenbaarheid der menselijke handeling.

De toerekenbaarheid van een menselijke daad bestaat hierin, dat iemand als de vrije oorzaak van een handeling en haar gevolgen kan beschouwd worden en daarvoor verantwoordelijk is.

Omdat men het goede positief *willen* moet, maar het kwade *vermijden* moet, is de toerekenbaarheid verschillend, naargelang iets *in zich* of *in oorzaak gewild* is.

11. I. Wat in zich gewild is (voluntarium in se - direct gewild) wordt de dader *altijd* aangerekend hetzij als goede hetzij als slechte handeling.

12. II. Wat in oorzaak gewild is (voluntarium in causa - indirect gewild), wordt de dader nooit aangerekend, wanneer 't een *goed* gevolg is, wel echter in veel gevallen, als 't een slecht gevolg is.

13. 1. Om iemand een slecht gevolg te kunnen aanrekenen, wordt vereist:

a. dat hij het minstens vaag heeft *voorzien*.

Zo was Noë niet verantwoordelijk voor zijn dronkenschap, omdat hij de kracht van de wijn niet kennend evenmin de verkeerde gevolgen van zijn daad kon voorzien;

b. dat hij het heeft *kunnen verhinderen* door de oorzaak niet te stellen of te verwijderen.

Als een chauffeur geheel buiten zijn schuld het stuur kwijtraakt is hij in zijn geweten niet schuldig aan de ongelukken, die er uit volgen.

c. dat hij het ook *moest* verhinderen.

Zie hierover verder in het volgend nummer.

Worden deze drie voorwaarden vervuld, dan zondigt men *op 't ogenblik*, dat men de oorzaak stelt; men zondigt dus ook, al blijft het slechte gevolg toevallig achterwege.

14. 2. Een daad, waaruit een slecht gevolg voortvloeit, is alleen dan geoorloofd, als de volgende vier voorwaarden vervuld zijn:

a. De daad zelf, die gesteld wordt, moet *zedelijk goed* of *onverschillig* zijn.

b. Minstens even *onmiddellijk* moet uit de daad ook een goed gevolg voortvloeien, dat opweegt tegen 't kwade.

Als 't goede gevolg uit het kwade zou voortkomen, dan zou dat laatste als middel gewild zijn; maar men mag nooit het kwade willen, ook niet om het goede, dat eruit voortkomt.

Daarom mag een ongehuwde geen vruchtafdriving bewerken om de schande te ontgaan. Daarentegen kan 't geoorloofd zijn een zieke vrouw een geneesmiddel toe te dienen om de ziekte te bestrijden, zelfs wanneer het geneesmiddel ook afdriving ten gevolge heeft. Ook mag men een zieke verplegen, al ondervindt men daardoor seksuele opwellingen.

c. Alleen het goede gevolg mag *bedoeld* zijn.

Zo mag ik bv. een brandend huis niet binnengaan om mijn leven in gevaar te stellen, maar wel om een ander te redden. Alleen dit laatste gevolg mag bedoeld zijn.

d. Er moet een *voldoende* reden zijn, welke het stellen van de daad, ondanks 't verkeerde gevolg, geoorloofd maakt.

Kan dus 't goede gevolg bereikt worden door een middel, dat geen slechte gevolgen heeft, dan moet men dat middel kiezen.

De reden, die vereist is, moet zwaarder zijn, naarmate het gevolg slechter is, zekerder volgt, meer onmiddellijk uit de oorzaak voortvloeit, naarmate men verplicht is (uit liefde, rechtvaardigheid) dat gevolg te vermijden, en naargelang de waarschijnlijkheid, dat 't effect niet zal volgen, wanneer men de handeling nalaat.

Wanneer bv. de enige herbergier in 'n plaats geen drank geeft aan een drinker, dan kan deze zich niet bedrinken.

Uit het boek « Katholieke Moraaltheologie » P. Dr. HERIBERT JONE O.M. CAP. - 1935

middelen die gericht zijn op vermindering van het lijden, maar die ook als gevolg hebben dat ze de dood bespoedigen.

HEEFT DE MENS EEN RECHT OVER ZIJN EIGEN LEVEN? MOREEL OORDEEL OVER ACTIEVE EUTHANASIE

“Gij zult niet doden”!

Een onschuldige doden is een zware zonde, volgens het 5de gebod van God. “Gij zult niet doden” is formeel. De moord ontnemt een andere van het hoogste goed: het leven hier op aarde is de voorwaarde voor al de andere weldaden, natuurlijke en bovennatuurlijke. Moord schaadt vooral het exclusieve recht van God op leven en dood. “Erken dan: Ik ben het, Ik alleen, er is geen god buiten Mij. Ik ben het, die dood maakt en levend. Ik sla wonden en heel ze ook weer; Geen is er die redt uit Mijn

hand.” (Deut. 32, 39).

Wat te zeggen over zelfmoord? Hetzelfde, met eraan toe te voegen dat wie zich op eigen gezag doodt, onrecht doet aan de gemeenschap waarvan hij deel uitmaakt en aan God die het eigendom over ons lichaam bezit. Hij laat het ons gebruiken en besturen met de opdracht dit leven te behouden. Dit betekent niet dat men zijn leven in gevaar kan brengen als het nodig is, maar enkel voor een veel hoger doel, zoals om het vaderland te verdedigen of een absoluut zekere en wrede dood te ontvluchten, bv. bij brand op de zoveelste verdieping uit een venster springen, in de hoop aan een ergere dood te ontsnappen.

De vier regels van de “indirecte vrijwilligheid - wat in oorzaak gewild is”, wettigen deze “indirecte zelfmoord”. De actie van “te springen” is op zich onverschillig; de twee effecten die eruit voortvloeien

en zijn: het ene goed (ontsnappen aan de brand) en het andere slecht (riskeren van de dood door beneden verpletterd te worden); de intentie heeft geen betrekking op de slechte afloop”: er is absoluut geen intentie van zich te zelfmoorden. Bovendien komt het goede effect niet voort van het slechte effect. Tenslotte is er sprake van een evenredige oorzaak: het gevaar dat men vlucht, is evenredig aan het risico waaraan men zich blootstelt.

Dit voorbeeld heeft het voordeel het verschil aan te tonen tussen de directe euthanasie (= de “dodelijke cocktail” wordt gebruikt om de dood te veroorzaken) en de indirecte euthanasie (de analgetische dosis te nemen voor het verlichten van het lijden van pijnen van de ziekte, maar men weet dat dit de dood gaat versnellen). De eerste is moord of zelfmoord, de tweede is volkomen geoorloofd, op voorwaarde dat er geen intentie is om

het sterven van de patient te versnellen.

Antwoord op de tegenstellingen

Actieve of directe euthanasie is dus een misdaad. De motieven hiervoor kunnen alleen maar sofismen zijn: het nut van de gemeenschap is er één van. Zeker, het individu maakt deel uit van de gemeenschap die moet samenwerken aan het welzijn van het geheel, maar aan de andere kant overschrijdt elke mens dit alles door zijn waardigheid als persoon en zijn eeuwige bestemming! Bijgevolg kan de gemeenschap "zich niet ontdoen van onnuttigen" zonder weg te zinken in een totalitarisme dat van de gemeenschap het enige absolute maakt.

"Zelf zijn dood kiezen" betekent ook de dood weigeren die de voorzienigheid ons heeft voorbereid; geboren worden zoals ik het wil, in een reageerbuis, sterven zoals ik wil, door zelfbevrijding. Het is dezelfde opstand tegen de natuurlijke orde, dezelfde opstandige geest tegenover God! De christelijke geest daarentegen leert ons de dood op te dragen: "Mijn Heer en mijn God, reeds nu aanvaard ik uit uw hand, met een gelaten en bereidwillig hart, elke wijze van sterven, gelijk U dit zal behagen, met alle daaraan verbonden benauwdheden, pijnen en smarten, U ter eer, mij ter zaligheid, en de zielen tot heil."

"Mijn leven beëindigen dat geen zin meer heeft", omdat men zich gedoemd weet tot een "onwaardig leven" door de hevige pijnen; tot een "verminderd leven", omdat ik het bewustzijn kwijt ben: zoveel sofismen!

Het aardse leven vindt zijn zin in het "eeuwige leven", zelfs lijdend of onbewust: de persoon bewaart zijn waardigheid van wezen geschapen naar beeld en de gelijkenis van God. De waardigheid van een "eeuwig wezen". Daarom zegt Pius XII tot de dokters (chirurgen, 13.02.1945) "de dokter zal elke suggestie die hem zal gedaan worden om het leven te vernietigen misprijzen, hoe broos en hoe onnuttig dit leven ook mag schijnen".

"Maar ik versnel of vervroeg alleen maar een onvermijdelijke dood" of ik wil een andere "zekere en wrede dood" voorkomen.

Ik antwoord. Het goede gevolg: het voorkomen van een afgrijselijke dood is het resultaat van een slecht gevolg, nl. de dood door 'zelfdood'.

Het kwaad is het middel om een "goed" te bereiken (bv. om een ander kwaad te ontvluchten). Welnu, St.-Paulus zegt: "Zullen we het kwaad niet doen, opdat er goed uit voortkomt?" (Rom. 3, 8). Het is ons niet toegelaten kwaad te doen opdat er goed uit voorkomt. De wil mag nooit op het kwaad gericht zijn (in dit geval zelfmoord) noch als een middel, noch als een doel.

Hoeveel keren heeft Pius XII het principe herhaald dat zoveel pijnlijke morele situaties oplost! Vriend, lezer, ken dit principe, ken ook de vier andere basisregels i.v.m. "indirecte vrijwilligheid" (of "van de daad met dubbel effect") die hoger vermeld zijn.

DE PIJN EN HET GEBRUIK VAN PIJNSTILLERS

De Romeinse Congregatie voor de Geloofsleer heeft op een uitzonderlijke manier de katholieke leer samengevat (verklaring van 05.03.1980), die reeds door Pius XII werd aangeleerd (aan het genootschap van de Italiaanse anesthesiologie, op 24.02.1957). Hier geven we een korte samenvatting.

De pijn heeft een heilsverlossende waarde.

Zoals de dood is ook het lijden een straf van de erfzonde: "Gij zijt stof en tot stof zult gij wederkeren", (Gen. 3, 16). In "smart zult ge uw kinderen baren", (Gen. 3, 19). "In het zweet des aanschijns zult ge uw brood eten". (Gen. 3, 19).

Heeft de dokter de plicht het lijden te bestrijden, de zieke christen zal trachten er ten minste gedeeltelijk gebruik van te maken. Hij zal dit zien als een genade die hem wordt aangeboden om te voldoen voor zijn zonden, jegens de goddelijke rechtvaardigheid en zo de straffen van het Vagevuur vermijden, waarvan de kleinste straf erger is dan de vreselijkste op deze wereld! De vrijwillig aanvaarde pijn of smart is eveneens een gelegenheid om verdiensten te verzamelen, om "een nieuwe parel toe te voegen aan zijn kroon voor het Paradijs". Beschouwd als een deelname aan het lijden van Christus en in vereniging met het verlossend offer, heeft het lijden een mede-verlossende waarde. (cf. 1,24)

Pijnstillende middelen weigeren of in een kleinere dosis aanvaarden, ziedaar een heldhaftige, volbloed christelijke houding.

Pijnstillers: geoorloofdheid en nadelen

"Het zou niet voorzichtig zijn indien men deze heldhaftige regel tot een algemene regel zou uitroepen. Voor veel zieken raadt de menselijke en christelijke voorzichtigheid juist aan om geneesmiddelen aan te wenden die het lijden wegnemen of verzachten, zelfs met slaperigheid of minder helderheid van geest als neveneffecten. Wat zieken betreft die zich niet meer kunnen uiten, voor hen mag men redelijkerwijze vooropstellen dat ze deze pijnstillers wensen en ze hen toedienen volgens de richtlijnen van de arts." (SCRDF. 1980, op. cit.) Maar is een narcose of slaapverdooving toegelaten, indien deze het verlies van het volledige bewustzijn veroorzaakt of het leven van de zieke verkort? Geen probleem voor het tweede geval: men wil de pijnen verzachten, en enkel indirect staat men toe, zonder direct de verkorting van het leven te willen (in de oorzaak gewild).

Pijnstillers die het bewustzijn doen verliezen

Het feit dat pijnstillers leiden tot onbewust zijn, moet van dichterbij beschouwd worden, want wij mogen "de dood van de zieke niet stelen" door hem het bewustzijn te laten verliezen tot aan zijn dood zonder dat hij zijn morele verplichtingen, (testament, eventueel restituties te regelen) heeft kunnen vervullen, en vooral zijn morele verplichtingen, (biecht, H. Oliesel, H. Communie of Viaticum, indien mogelijk). De christelijke verpleegster heeft daar een onvervangbare plaats. Zij zal de geest van de zieke verder richten dan de pijnen en de angst voor de nakende dood; hogerop, naar de goddelijke hoop en de voorbereiding van zijn ziel bij de komst van de priester. Hier past een akte van berouw, duidelijk aan het ziekbed, door haar of een familielid geboden, terwijl de zieke nog bewust is, maar misschien van zijn uitwendige zintuigen al beroofd. Dit zal misschien een ziel redden voor de eeuwigheid! De taak van de verpleegster: "de pijn van de zieke verzachten en personen helpen in de laatste ogenblikken van hun leven", wordt nog edeler als ze deze beschouwd als een apostolaat voor de ziel in het licht van de goddelijke eeuwigheid. ☒

Mgr. Bernard TISSIER de MALLERAIS, hulpbisschop van de FSSPX.

Geachte mevrouw,

U heeft vast weleens horen zeggen of verkondigen dat, ten tijde van het Aards Paradijs, vóór de zondeval, alle dingen in volkomen harmonie met elkaar verkeerden. Ook in die kleine vereniging van man en vrouw, die toen toch al zo groot was en reeds de gehele menselijke samenleving behelsde, stemde alles overeen. Zelfs in het hart van onze eerste ouders was er geen ongerijmdheid; hun ondergeschikte vermogens gehoorzaamden aan de verheven vermogens, het vlees voegde zich naar de geest, het gevoelsleven naar het verstand.

Het was de zonde die er de wanorde heeft teweeggebracht. Men gehoorzaamde niet langer aan God, met het verdwijnen van iedere vorm van gehoorzaamheid als logisch gevolg. Als u haar in uw gezin opnieuw wilt instellen, is het dus noodzakelijk dat u uw toevlucht zoekt bij God. **Als u invloed wilt uitoefenen, is het noodzakelijk dat u uw invloed terugvoert tot de hoogste autoriteit**, want zonder dit referentiepunt wordt al het aardse gezag geheel naamloos. Sint-Paulus leert ons dat ieder vaderschap – en hetzelfde geldt voor het moederschap – slechts begrepen kan worden met betrekking tot het goddelijk vaderschap. Voor wie deze band met God de Vader uit het oog verliest, is iedere vaderlijke machtsverhouding zonder betekenis.

Een kind voelt dit heel goed aan, net zoals ondergeschikten van alle categorieën feilloos hun meerdere weten te erkennen: wanneer iemand die niet in God gelooft een bevel uitspreekt, zullen zijn woorden voor hemzelf leeg en onzinnig aanvoelen en een kind zal de belachelijkheid van de situatie niet ontgaan. Waarachtige woorden, echter, zijn woorden die iets beduiden en vervuld zijn van een betekenis.

In zijn brief aan de christenen van Rome heeft de heilige Paulus het fundament van deze gedachtegang kernachtig verwoord: *“Alle gezag komt van God.”* (13:1) Alles wat is, alle dingen die zijn, werden door God zelf verordend. Wanneer deze lijn wordt doorgesneden, waarlangs alle gezag komt en weer tot God terugkeert, dan zal er geen gezag meer zijn, maar enkel nog blinde, fysieke overmacht. Zelfs binnen de kleine kring van het gezin kunnen zich hachelijke situaties voordoen waarin men het gezag niet meer respecteert, maar nog slechts het geweld vreest: in die huizen bestaat enkel nog de overmacht die beveelt en zich als een despoot doet ge-

hoorzamen. Er zijn kinderen die zich alleen maar goed gedragen omdat ze de straf vrezen. Maar vanaf het moment dat ze geen angst meer kennen en zich onbespied wanen, zeggen ze bij zichzelf: “wat niet weet, wat niet deert.”

Wat het vierde gebod – *“Eer uw vader en moeder”* – betreft, roepen we hier deze grote vraag, het bijna smartelijke verlangen van God in het Oude Testament in herinnering, waar Hij uitroept: *“Zo ik dan Vader ben, waar is de eer, die Mij toekomt?”* (Malakias 1,6). Het vaderschap van iedere gezinsvader ontspringt in het Vaderschap Gods; Sint-Paulus leert ons dat hetzelfde geldt voor het moederschap, dat zijn oorsprong eveneens ontleent aan dit goddelijk Vaderschap *“van wie alle geslachten [families] in de hemel en op aarde hun naam hebben ontvangen.”* (Efeziërs 3,15).

Ik hecht belang aan dit onderwerp omdat ik de indruk krijg dat men vandaag de dag lichtzinnig omspringt met deze voornaamste rol van de vader en de moeder. Het verklaart waarom men kinderen al vanaf de jongste leeftijd verwaarloost het respect en de eer bij te brengen die ze allereerst hun ouders en op een latere leeftijd God moeten betuigen: om te begrijpen wat ik bedoel, volstaat het om het gedrag van sommige kinderen of zelfs van hun ouders gade te slaan, al was het maar in de kerk of kapel gedurende de Heilige Mis! Er valt over dit onderwerp veel te zeggen.

Om uw kind te leren dat het u moet gehoorzamen, ook al is het nog zo klein (ik veroorloof mij daarop aan te dringen), moet het u allereerst respecteren. Als een kind zijn vader of moeder niet voldoende respecteert, dan is dat vaak omdat de vader of moeder de eigen ouderlijke rol niet voldoende respecteert. Hoe vaak zie ik niet een vader als een klein knulletje met zijn kinderen spelen? Natuurlijk is het goed dat een vader zich interesseert voor de bezigheden of spelletjes van zijn nageslacht, maar hij mag daarbij nooit vergeten dat hij de vader is, aan wie het kind respect verschuldigd is, noch aarzelen het kind terecht te wijzen wanneer het een grens overschrijdt. Dit betekent dat de vader zichzelf altijd in toom moet houden en zich niet mag laten meeslepen door zijn emoties. Want inderdaad, als een kind niet meer weet wat voor plichten het jegens zijn vader heeft – en jegens zijn moeder –, dan is dat omdat de ouders misschien zelf niet een voldoende hoog en passend besef hebben van de waardigheid – of, preciezer verwoord – van de majesteit van de titel van vader en moeder. Dus: **respect van de ouders voor zichzelf** (en wederzijds respect tussen de echtgenoten!) en **van de kinderen jegens hun ouders, maar ook respect van de ouders jegens de kinderen**. Het respect moet ook geuit worden. Respect en geen wantrouwen. Respect voor deze kleine wezens, voor die kleine ogen die alles zien, voor die oortjes die alles horen, voor het kleine verstand dat zich opent als een bloem en vaak meer begrijpt of tenminste vermoedt dan u doorgaans zou verwachten.

Een grote man zei ooit: “Een mens is het kind het hoogste respect verschuldigd.” Het lijkt wel zo te zijn dat een kind meer respect verdient naarmate het jonger is. Dat

Op 30/05, eerste communie van Emma & Clément

Het JKI (Jong Katholiek Initiatief) van Nederland met E.H. Huysegheims en E.H. Bochkoltz op bezoek in Saarbrücken bij de KJB (jeugdvereniging van de FSSPX in Duitsland).

is ook wat de heilige Augustinus ons over God vertelde: *“In de kleinste zaken is Hij het grootst.”* Denken wij aan het Kind Jezus en aan Zijn goddelijke aanwezigheid in de Eucharistie.

Het is aan u, mevrouw, uw kind dit respect bij te brengen. Hoe? Is het niet ook aan u het kind te leren praten? Hoe hoort hij u spreken met uw echtgenoot, met zijn vader, die de vaderlijke autoriteit vertegenwoordigt? Is uw manier van spreken zacht en respectvol, of vol irritatie, ongeduld, woede,...? – Och, wat weet ik er van. Op jonge leeftijd verstaat een kind niet veel van de gesproken woorden, maar het begrijpt wel degelijk de intonatie, de hoogte van de stem, enz. Hoe hoort het u spreken tot zijn oudere broers en zussen? U kunt zich misschien niet voorstellen hoe belangrijk dit punt is, maar u bent het die, door middel van uw gedrag, uw kind ‘vriendelijk’ leert te antwoorden of ‘met kwaadheid’.

Spreek met het kind op een zachte, doch ferme toon, t.t.z. zeg het opgewekt hoe het zit, zonder echter ooit toe te geven aan zijn toeren of ook maar iets in te leveren op uw oorspronkelijke eis. Hij moet begrijpen dat u het bent die hem aanstuurt en niet andersom. **Uw fermeid moet hem respect en vertrouwen bijbrengen.** Een vlaag van zwakheid, waarin het kind krijgt wat het

wil, – om de lieve vrede maar te bewaren! – , zal u uiteindelijk zijn minachting opleveren (tenminste onuitgesproken als het jong is; naarmate het ouder wordt, doet de minachting zich gelden in onbetamelijke antwoorden die zich vanzelf in zijn geest vormen, begrijp dit goed!) en vroeg of laat zult u ervaren hoe het u met wantrouwen bejukt.

Ouders die niet alleen zichzelf respecteren, maar ook hun kind, in wiens hart van kleine dopeling zij het beeld Gods zien, laten door hun voorbeeld, door hun manier van spreken, van antwoorden en van leven, zien hoe het kind zichzelf en zijn ouders behoort te

respecteren.

Laat ons stilstaan bij de Heilige Familie. Wie is de vader? Sint-Jozef. Wie is de moeder? De Heilige Maagd Maria. Wie is de grootste? Het Kind Jezus. Want Hij is het, de Grootste, van wie in het Evangelie wordt gezegd: *“En Hij was hen onderdanig”* (Lucas 2,51). Begrijp goed: het is Jezus, de Heer en Schepper van al het zichtbare en onzichtbare, die onderdanig is aan zijn schepsels, want als kind is hij het toonbeeld van de onderdanigheid die een kind zijn ouders dient te betonen. Dit is het model dat we onze kinderen moeten voorhouden om hen deze deugd bij te brengen, die ons toch zo zwaar valt wegens onze door de erfzonde beschadigde natuur: de gehoorzaamheid.

Ik zeg u vaarwel met dit mooie gebed van een christelijke familie en nodig u uit het vaak op te zeggen:

“Jezus Christus, onze Heer, die, door Uw onderdanigheid aan Maria en Jozef, het gezinsleven geheiligd hebt door beoefening van bewonderenswaardige deugden, sta toe dat wij, bijgestaan door diezelfde deugden en in navolging van Uw Heilige Familie, ons eeuwig mogen verheugen in haar gezelschap.” ☒

Q & A Questions and Answers

V & A Vraag en Antwoord

Q & A is een oude rubriek van het Amerikaanse FSSPX-tijdschrift “The Angelus” dat jarenlang werd uitgegeven. Angelus Press heeft zelfs een boek gepubliceerd, “Best of Q & A”. In de toekomst willen wij voor elke Monstrans enkele van deze vragen vertalen.

Wat is de geschiedenis van de negen Eerste Vrijdagen en hoe neemt men er aan deel?

De belofte van Onze-Lieve-Heer voor de Eerste Vrijdagen was gegeven aan de Heilige Margaretha-Maria Alacoque in 1675. Deze belofte van de Eerste Vrijdagen was als volgt: **“Ik beloof u, in de overgrote barmhartigheid van Mijn Hart dat Zijn almachtige liefde aan al diegenen, die op de negen achtereenvolgende Eerste Vrijdagen van de maand zullen communiceren, de genade van de eindvolharding zal verlenen; zij zullen niet in Mijn ongenade sterven, noch zonder eerst hun Sacramenten te hebben ontvangen. Mijn Goddelijke Hart zal hen in dat laatste ogenblik een veilige schuilplaats zijn.”** Nog elf andere beloften werden op hetzelfde moment gegeven als beloning voor het trouw communiceren op de negen opeenvolgende Eerste Vrijdagen. Ook kan er een volle aflaat onder gebruikelijke omstandigheden worden verdiend door eerherstel aan het Heilig Hart te doen op een Eerste Vrijdag. De simpele voorwaarde om deze beloften te bekomen is om op negen opeenvolgende Eerste Vrijdagen de H. Communie (waardig, dus pastoraal aangeraden met een biecht voordien) te ontvangen. Onze-Lieve-Heer stelt geen andere vereisten.

-Eerwaarde Carl, mei 1987

De Heilig-Hartbasiliek van Montmartre, baken van het Heilig Hart in de nacht

E.H. Louis Bochkoltz

Begin mei begaf de voetbaloef van onze Antwerpse priorij zich voor de elfde opeenvolgende keer naar Parijs om er deel te nemen aan het voetbaltoernooi van de Traditie. Om het sportieve met het culturele en zelfs het religieuze te combineren zijn we, de dag voordat we op het toernooi voor het tweede opeenvolgende jaar de derde plaats wegkaapten, de Basiliek van het Heilig Hart (Sacré-Coeur) op Montmartre gaan bezoeken.

De Parijse Basiliek van het Heilig Hart is een populair herkenningspunt en het tweede meest bezochte monument van Parijs. De basiliek staat rijzig op de top van de Montmartre-heuvel, het hoogste punt van de stad. Ze is vóór alles een religieus bouwwerk, daarvan getuige de voortdurende verering van de Heilige Eucharistie sinds haar opening in 1885! En dit dag en nacht!

De bouw van de Heilig-Hartbasiliek van Montmartre is een heel opmerkelijk verhaal, dat begint op het einde van de 19de eeuw. Tijdens de Franse Revolutie waren er priesters vermoord en kerken in brand gestoken, maar het geloof van de Fransen was niet dood. Dat geloof heeft uiteindelijk de bouw van die reusachtige kerk mogelijk gemaakt, die men van overal in Parijs kan zien. Het Heilig Hart moet heersen!

In de boodschap aan de heilige Margaretha-Maria Alacone had het Heilig Hart een dergelijk bouwwerk gevraagd, maar men moest nog wachten tot de Franse nederlaag tegen Pruisen en de bloedige gebeurtenissen van de 'Commune' om de katholieke zielen ervoor warm te krijgen.

De 'Commune van Parijs' was een socialistische revolutionaire regering die heerste over de stad Parijs van 18 maart 1871 tot 28 mei van datzelfde toen ze bloedig werd neergeslagen. Antikatholiek zoals de Franse Revolutie, maar iets 'patriottisch' (anti-Duits), zou men de

Commune 'dictatuur van het proletariaat' kunnen noemen.

Op 4 september 1870, de dag dat de Franse Derde Republiek werd uitgeroepen, zou Mgr. Fournier de inspiratie leveren voor het Sacré-Coeur-project, door in een rede te verklaren dat de nederlaag van de Franse troepen in de Frans-Pruisische oorlog een goddelijke kastijding was voor "een eeuw van zedelijk verval", die was gevolgd op de Franse Revolutie.

De eerste bezielers van de basiliek waren Alexandre Legentil en Hubert Rohault de Fleury. Het was de droeve winter van 1870-71 en Parijs werd belegerd door de Pruisen; Rome was zojuist door de schuld van de Fransen ¹ in de heiligschennende handen van Piëmont gevallen; de Commune bereidde in het duister haar razernij voor. Wie zou de Heilige Vader kunnen bevrijden en het vaderland redden? Het zou het Hart van Jezus zijn, riep die edele zielen uit. Laten we het een NATIONALE GELOFTE aanbieden!

Maar laten we luisteren naar wat Legentil zelf vertelde over het prille begin van het werk. Dat deed hij in een toespraak die hij op 5 april 1872 hield voor de Algemene Vergadering van Katholieke Comités van Frankrijk:

"Wij hoopten nog op de bevrijding [...] maar weldra werd duidelijk dat snelle hulp van bovenaf noodzakelijk werd, en dat volgens ons gewone hulp niet volstond; er was een grootse daad van goddelijke barmhartigheid nodig: geen enkele bescherming leek ons zo doeltreffend te zijn als die van het Heilig Hart van Onze Heer Jezus Christus. Toen er sprake van was onze gedachte nader uit te werken en steun los te weken, werden we gewaar dat we een dubbel belang te verdedigen hadden. Frankrijk is schuldig: de natie hard, maar des te meer verdiend gestraft. Het land is, zo kan men wel zeggen, afvallig geworden. Vandaar dat de geschiedenis ons laat zien dat de tegenslagen van Frankrijk, altijd samen vallen met de tegenslagen van de Kerk en de Heilige Stoel. Het lag dus voor de hand om in onze voornemens de veiligheid en de onafhankelijkheid van de Paus te paren aan het heil van het vaderland, en in onze harten twee zaken te verenigen die nooit gescheiden hadden mogen worden".

Vóór alles vonden de Franse katholieken het nodig om de goddelijke toorn te ontwapenen met een grote akte van berouw en boetedoening. Wat een geloof! Aldus ontstond het idee om in Parijs een monumentale kerk op te richten, gewijd aan het Heilig Hart van Jezus. Ze zou oprijzen in de schuldige en gestrafte stad, zoals een erestraf ² op de plaats van een misdaad. Als verdediging tegen de dreigingen van het heden zou ze ook dienen als een les voor de toekomst. En tot op de dag van vandaag is de Heilig-Hartbasiliek dat teken op de top van de stad

De voetbaloef van onze Antwerpse priorij vóór de basiliek

Parijs.

Vanzelfsprekend zegende Paus Pius IX dat initiatief maar al te graag en op 31 juli 1872 schreef hij de volgende Brief:

Aan onze beminde zonen,

Léon Cornudet, voorzitter, en de overige leden van de Raad voor het Werk der Nationale Gelofte te Parijs.

PIUS IX, PAUS.

Beminde zonen, Heil en Apostolische Zegen. Terwijl de tekenen van Gods wrekende hand zich zo zichtbaar tonen in de rampspoed waaronder de naties gebukt gaan, en die nog groter kwaad doet vrezen, hebben Wij vernomen dat u het prachtige plan hebt opgevat om in uw edele en vermaarde stad een monument op te richten, dat bedoeld is om de godsdienstige geest op te wekken en de naastenliefde aan te wakkeren. U vertrouwt erop dat die toevlucht tot de hemel de Heer zal bedaren, Hem gunstig zal stemmen en vanuit Zijn mildheid de vrede van de Kerk en het heil van uw natie zal bewerkstelligen. Daar uit die grote onderneming die u hebt opgevat een levendige vroomheid spreekt en een wijsheid die de christenharten waardig is, zijn Wij helemaal niet verrast dat uw uitmuntende Herder en zovele anderen onder Onze eerbiedwaardige broeders de Bisschoppen van Frankrijk ze sterk aanbevolen hebben, en er hun volledige medewerking aan toegezegd hebben. Zeker geven wij onze volledige goedkeuring voor uw ijver en uw vroomheid en Wij kunnen u, u en uw medewerkers, alleen maar de eer betuigen, die u toekomt. Wij verlangen bovendien dat God, geraakt door deze publieke getuigenis van vroomheid en gewicht onder dit concert van gebeden, niet alleen de harten van uw medegelovigen naar Zich toe trekke, maar die van alle mensen, opdat ze voortaan in Zijn wegen wandelen en aldus zo snel mogelijk het goeds verkrijgen dat ze wen-

De heuvel van Montmartre

Het is op deze heuvel dat de roemrijke heilige Dionysius, de eerste apostel van Parijs, uit haat tegen het geloof werd vermoord.

Op dezelfde plaats waar hij gemarteld werd, verhiel zich een vermaarde kerk, waaraan werd gebouwd en verbouwd doorheen de tijden, en die in de 13de eeuw door Paus Innocentius III werd gewijd. Al wie in Parijs ooit uitblonk in heiligheid is er op bedevaart geweest.

Het is daar dat de heilige Ignatius van Loyola en zijn metgezellen de fundamenten legden van de latere Jezuïetenorde.

Het is daar dat kardinaal de Bérulle, "monsieur" Olier, pater de Condren, Bossuet en de heilige Vincentius a Paulo elkaar ontmoetten in hetzelfde geloof en dezelfde herinneringen.

Montmartre is dé heilige plaats van Parijs.

sen. God vragend om die weldaden in de nederigheid van Ons hart, verzekeren wij u van Onze vaderlijke welwillendheid en verlenen Wij u en alle anderen die bij uw Raad en uw Werk betrokken zijn, vanuit de grond van Ons hart de Apostolische Zegen waar u om verzocht hebt.

Gegeven te Rome, bij Sint-Pieter, op 31 juli 1872, in het 27ste jaar van Ons pontificaat. PIUS IX, PAUS.

Jammer genoeg werd het plan vertraagd door de opstand van de Commune. Zodra de openbare orde echter enigszins hersteld was na de gebeurtenissen van de Commune, breidde het werk van eerherstel tot het Heilig Hart zich overal als een lopend vuurtje uit en het begon werkelijk een nationaal karakter te krijgen. De nieuwe aartsbisschop van Parijs, mgr. Guibert, haastte zich om het onder zijn bijzondere hoede te nemen. Belangrijke fondsen begonnen toe te stromen. En reeds op 14 april 1872 kon E.H. Monsabré – in een bewonderenswaardige preek die hij vanop de kansel van de Notre-

Juni 2008. Voor de laatste keer vindt de slotmis van de Pinksterbedevaart Chartres-Parijs plaats in de tuinen van de Heilig-Hartbasiliek van Montmartre.

Nu, om veiligheidsredenen eindigen wij de Pinksterbedevaart voor de 'Invalides'.

Dame afstak – de voorgestelde inscriptie voor het latere monument mededelen: “*Christo ejusque sacratissimo Cordi Gallia pœnitens et devota*” – “Voor het Allerheiligste Hart van Christus, het boetvaardige en vrome Frankrijk”.

Hoewel de basiliek werd gewijd ter ere van de 58 000 oorlogsdoden, verduidelijkt het decreet van het Franse parlement van 24 juli 1873, waarmee werd geantwoord op een vraag van de aartsbisschop van Parijs en de bouw ervan werd goedgekeurd, dat ze dient om “de misdaden van de Commune uit te boeten”. De *Communards* hadden immers Georges Darboy, de aartsbisschop van Parijs, geëxecuteerd, die daardoor martelaar is geworden van de katholieke Kerk in volle wederopbloei.

In 1873 gaf kardinaal Louis-Edouard Pie, bisschop van Poitiers, uiting aan het nationale streven naar geestelijke opbloei – “Het uur van de Kerk is gekomen”³ – dat samenviel met de zogenoemde “regering van zedelijke orde”⁴ tijdens de Derde Republiek. Die laatste verbond katholieke en openbare instellingen in een “project van godsdienstige en nationale opbloei – waarvan de hoofdkenmerken waren: het herstel van de monarchie en de verdediging van Rome – in een cultureel kader van officiële vroomheid”. De Basiliek van het Heilig Hart is daarvan het belangrijkste duurzame en triomfalistische⁵ gedenkteken.

Met het decreet van 24 juli 1873 werd de bouw van de basiliek goedgekeurd als een “zaak van openbaar nut”. Het project werd door de Kerk verwoord als “nationale gelofte” en parochies vanuit heel Frankrijk droegen financieel bij. Giften werden aangemoedigd door donoren toe te laten om het even welk deel van het monument te financieren, gaande van afzonderlijke zuilen tot andere onderdelen zo klein als een steen.

Een wet van openbaar nut werd aangenomen om een terrein op de top van Montmartre te verwerven en de basiliek te bouwen. Architect Paul Abadie heeft de basiliek ontworpen nadat hij het in een wedstrijd had gehaald van 77 andere architecten. Door vertraging bij de eigendomsverwerving werd de eerste steen uiteindelijk gelegd op 16 juni 1875. In 1880 bracht de basiliek heftige debatten teweeg in de gemeenteraad. Daar werd ze be-

stempeld als “onophoudelijke aanzet tot burgeroorlog” en debatteerde men ook over de mogelijkheid om de wet van 1873 (over de eigendomsrechten) af te schaffen. De zaak bereikte de Kamer van Volksvertegenwoordigers tijdens de zomer van 1882, waar aartsbisschop Guibert de basiliek verdedigde en President Clémenceau stelde dat ze de Revolutie probeerde te stigmatiseren. De bouw van de basiliek is niettemin voortgegaan.

De basiliek was pas klaar in 1914. Ze werd officieel gewijd in 1919, nadat de Eerste Wereldoorlog afgelopen was.

Sinds de opening van de basiliek wordt het Heilig Sacrament er dag en nacht onophoudelijk vereerd. Het is een baken van licht in de nacht, gelegen op het hoogste punt van de stad Parijs. Maar de geschiedenis van dit monument kennen is nog veel “verlichtender”: eerherstel voor de zonden van Frankrijk!

Laten ook wij ons met een berouwvol hart richten naar het Hart van Onze Heer Jezus Christus en Zijn barmhartigheid voor onze zonden vragen. ☒

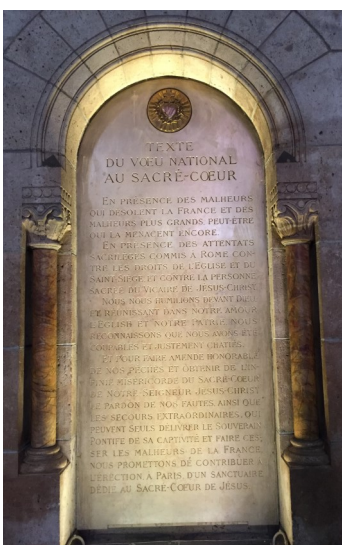
¹ Immers, met het uitbreken van de Frans-Pruisische oorlog werd het Franse leger teruggedreven en gaf het Victor Emanuel II, de koning van Italië, de gelegenheid om zich van de Pauselijke Staten meester te maken. Pius IX riep zich uit tot “gevangene van de Italiaanse staat”. Aan deze toestand zou pas een einde komen met de Verdragen van Lateranen (1929).

² Letterlijk: *amende honorable* (publieke schuldbekentenis), d.w.z. een straf uit het Ancien Régime, waarmee eerherstel werd gevraagd aan het slachtoffer [NVDV].

³ Louis Baunard, *Histoire du cardinal Pie* 1886, vol. II: 498, geciteerd in: Raymond A. Jonas, “Monument as Ex-Voto, Monument as Historiography: The Basilica of Sacre-Coeur”, *French Historical Studies* 18.2 (Autumn 1993, pp. 482–502), p. 483.

⁴ Gouvernement de l'ordre moral [NVDV].

⁵ “De reactie op de communes van Parijs en Lyon bestond uit triomfalistische monumenten, de Sacré-Coeur de Montmartre en de basiliek van Fourvière, waardoor beide steden werden overheerst. Die bouwwerken werden met private fondsen gebouwd als een soort reusachtige *ex voto*'s, en wel om God te danken voor de overwinning die op de socialisten was behaald en om de zonden van modern Frankrijk uit te boeten” (Bertrand Taithe, *Citizenship and Wars: France in Turmoil, 1870–1871*, hoofdstuk “Religious Identities and Citizenship”, 2001, p. 100).

De inscriptie in Montmartre

“In het licht van de tegenslagen waardoor Frankrijk diepbedroefd is, en de wellicht grotere tegenslagen die het nog te wachten staan; in het licht van de heiligschennende aanslagen die te Rome zijn begaan tegen de rechten van de Kerk en de Heilige Stoel, tegen de heilige persoon van Jezus Christus’ plaatsvervanger; vernederen wij ons voor God en vanuit onze liefde voor de Kerk en het Vaderland erkennen wij dat we schuldig zijn geweest, en rechtvaardig gestraft; en om eerlijke betering te doen voor onze zonden en om vanuit de oneindige barmhartigheid van het Heilig Hart van Onze Heer Jezus Christus vergiffenis voor onze fouten te verkrijgen, evenals buitengewone bijstand, die het enige middel is om de Kerkvader uit zijn gevangenschap te bevrijden en de tegenslagen van Frankrijk te doen ophouden, daarom beloven wij naar onze vermogens bij te dragen tot de oprichting van een heiligdom gewijd aan het Heilig Hart van Jezus.”

Agenda voor de M.I. in Vlaanderen in Mei-Juni

3/06	Bierbeek - Dames SSDG	20:00 H. Mis / 21:00 Voordracht
5/06	Antwerpen - Heren FME	20:00 H. Mis / 21:00 Voordracht

ANTWERPEN

ZONDAG

JUNI

23

2019

H. Sacraments-

PROCESSIE

**10u Plechtige H. Mis · 12 u Vertrek Processie · einde rond 14u
vanuit de Hemelstraat** (tegenovergestelde richting)

Mechelsesteenweg - Frankrijklei (rechterstrook) - Louisa-Marialei -
Rubenslei - **Rustaltaar** aan het Gedenkmonument van de
Gesneuvelden (hoek Rubenslei en Van Eycklei) - Maria-Henriettelei -
Bourlastraat - Leopoldplaats - Mechelsesteenweg - terug Hemelstraat.

O.-L.-VROUW
HELP ONS

BESCHERM
ONZE STAD

Kapel van het Allerheiligste Sacrament - 03.229.01.80